

EKONOMIUTSKOTTETS UTLÅTANDE 31/2013 rd

Statsrådets redogörelse för EU-politiken 2013

Till stora utskottet

INLEDNING

Remiss

Riksdagen remitterade den 19 september 2013 statsrådets redogörelse för EU-politiken 2013 (SRR 6/2013 rd) till stora utskottet för beredning och bestämde samtidigt att de övriga utskotten kan lämna utlåtande om ärendet till stora utskottet.

Sakkunniga

Utskottet har hört

- specialsakkunnig i EU-ärenden Mika Kukkonen, statsrådets kansli
- finansråd Ilkka Kajaste, finansministeriet
- regeringsråd Antti Riivari, arbets- och näringsministeriet
- verkställande direktör Vesa Vihriälä, Näringslivets Forskningsinstitut ETLA
- forskningssamordnare Eero Lehto, Löntagarernas forskningsinstitut

- ekonomisk expert Leena Kerkelä, Pellervo ekonomisk forskning PTT
- chefsekonomist Eugen Koev, Akava ry
- direktör Leena Mörttinen, Finlands Näringsliv rf
- chefsjurist Tuomas Majuri, Finansbranschens Centralförbund
- chef för internationella ärenden Katja Lehto-Komulainen, Finlands Fackförbunds Centralorganisation FFC rf
- direktör Antti Neimala, Företagarna i Finland.

Dessutom har skriftligt yttrande lämnats av

- medlem i Europaparlamentet Sari Essayah
- medlem i Europaparlamentet Satu Hassi
- medlem i Europaparlamentet Riikka Pärkinen
- medlem i Europaparlamentet Sirpa Pietikäinen
- Tjänstemannacentralorganisationen STTK rf.

UTSKOTTETS ÖVERVÄGANDEN

Motivering

Allmänt

Utskottet anser att redogörelsen är en bra övergripande beskrivning av EU-frågorna. Den ger en god grund för bedömningen av den senaste tidens utveckling inom EU och lyfter fram ärenden som det ligger i Finlands intresse att främja och utveckla.

Utskottet vill särskilt peka på den differentierade integrationen och trenden att inrätta allt fler EU-ämbetsverk.

Allt fler ämbetsverk och myndigheter. En påfallande trend inom finansmarknaden och energisektorn har på senare år varit att den fördjupade integrationen och harmoniseringen av regleringen lett till att EU inrättat nya expertorgan som

inte bara verkställer regleringen utan också har självständig behörighet att utfärda bestämmelser och rekommendationer. Kriterierna för när befogenheter av detta slag får delegeras till en lägre nivå än kommissionen och säkerställandet av en ändamålsenlig demokratisk tillsyn förutsätter tydligare och mer enhetliga principer och förfaranden såväl inom EU som på nationell nivå.

Integration i olika takt. Redogörelsen ger en god beskrivning av den differentierade integrationen och dess verkningar (s. 18 och 19). Det är en ovälkommen utveckling. Den stöder inte EU:s grundläggande mål att bygga upp ett starkt ekonomiskt samarbetsområde.

Inom utskottets behörighetsområde gör sig differentieringen särskilt påtaglig på finansmarknaden. Den fördjupade regleringen inom euroområdet har accentuerat avståndet till de medlemsstater som inte har infört euron. Det kan leda till tolkningssvårigheter bland annat på banktillsynens område. Med hänsyn till den finländska finansmarknadens struktur är det av högsta vikt att också Sverige och Danmark medverkar i de centrala elementen av bankunionen.

Sektorspolitik

En konkurrenskraftig inre marknad. En av de stora utmaningarna med tanke på EU:s framtid är huruvida vi lyckas utveckla den inre marknaden så att den bildar en stabil grund för EU:s konkurrenskraft på den globala marknaden. EU har strävat efter att stärka konkurrenskraften, skapa nya jobb och säkerställa ekonomisk stabilitet genom olika program och strategier. Syftet med Lissabonstrategin var att göra EU till världens mest konkurrenskraftiga region senast 2010. Det lyckades inte, och nu försöker vi i stället nå målet genom strategin Europa 2020.

Redogörelsen lyfter fram en rad ämnen för vidare utveckling av den inre marknaden, däribland effektivare användning av befintliga instrument, utveckling av förutsättningarna för små och medelstora företag, satsningar på grön ekonomi, utveckling av europeiska standarder, den digitala inre marknaden, genomgripande ut-

nyttjande av tjänstedirektivet och satsningar, på forskning, utveckling och innovationer. Andra viktiga utvecklingsområden är arbetskraftens rörlighet och bekämpningen av svart ekonomi. Prioriteringarna är motiverade, även om en del av dem är av allmän karaktär.

Företagande. Utskottet anser att det med tanke på EU:s konkurrenskraft är av central vikt att bygga upp en stabil verksamhetsmiljö som stöder företagen och företagsverksamheten. Det är i synnerhet viktigt att avveckla onödig byråkrati och säkerställa att den nya lagstiftningen bereds enligt principen om bättre lagstiftning. När regleringen utvecklas måste man ta hänsyn till att företagslagstiftningen också har vissa kopplingar till konsumenterna och konsumentskyddet.

Enligt utredning (E 113/2013 rd) har regelöversynen (handlingsprogram för minskning av företagens administrativa börda, ABR+) lett till att en stor del (33 %) av den börda som den gamla regleringen gav upphov till har eliminerats. Däremot finns det ingen forskning om hur mycket ny lagstiftning som samtidigt införts. Sakkunniga har bedömt att slopandet av gammal lagstiftning och införandet av ny reglering i stort sett tar ut varandra.

Ett konkret exempel på en administrativ börda är regleringen av den offentliga upphandlingen. Regleringen av den gränsöverskridande handeln och den reglering som ska garantera rättvisa konkurrensvillkor har blivit så massiv att endast kring en (1) procent av upphandlingen görs hos andra än inhemska leverantörer. Syftena med regleringen har inte nåtts på långa vägar, vilket höjer förväntningarna på den totalreform av bestämmelserna om offentlig upphandling som nu är under beredning.

Ett projekt som anknyter till regelöversynen är det s.k. Refit-programmet för bedömning av hur väl EU-regleringen fungerar. Programmet kommer att ta upp regleringen på såväl EU-nivå som nationell nivå. Finland bör delta aktivt i Refit-programmet.

Konsekvensbedömning är ett viktigt element i beredningen av nya regler. Bedömningarna bör i högre grad än nu ta hänsyn inte bara till en en-

skild författnings konsekvenser utan även till hur de nya bestämmelserna fungerar i den rådande författningsmiljön. I det här sammanhanget gäller det att se till att åtgärderna och regleringen inom olika policyområden är samordnade och pekar i samma riktning.

Den digitala inre marknaden. Finland har redan länge lyft fram behovet att utveckla en digital inre marknad. Arbetet börjar synbarligen bära frukt, eftersom ett flertal projekt har inletts inom detta fält.

En säker miljö för e-handel och e-kommunikation är till nytta för såväl konsumenterna som företagen. Det behövs åtgärder på EU-nivå, eftersom e-marknaden redan i hög grad är differentierad och de olika nationella lösningarna (t.ex. för identifiering) försvårar kompatibiliteten mellan systemen. Det finns behov av såväl harmonisering som nya, innovativa lösningar.

Finansmarknaden. Den ekonomiska krisen avslöjade åtskilliga brister i den ekonomiska och monetära unionen, vilket under de senaste åren lett till lappning och lagning på många punkter. De senaste årens reglering av finansmarknaden har delvis varit av nöden påkallad och därför införts med mycket kort varsel. För att stabilisera marknaden har det gjorts omfattande reformer, som det skulle ha tagit år att driva igenom om det inte varit för krisen. Tillsynen, framförhållningen och beredskapen att åtgärda problem så tidigt som möjligt har förbättrats i många avseenden. Utöver strukturella förändringar har det gjorts otaliga ändringar i den materiella regleringen, delvis i enlighet med internationella överenskommelser. Nu gäller det att se till att den befintliga regleringen tillämpas effektivt snarare än att bereda ny lagstiftning. Likaså finns det ett klart behov av att bedöma den totala effekten på marknaden av de reformer som redan införts. Det finns redan en viss risk för överreglering. Den likvida finansmarknad som krävs för att ekonomin ska återhämta sig får inte äventyras i onödan.

Det viktigaste projektet på finansområdet är just nu beredningen av en bankunion. Reforme-

ringen av banktillsynen har redan nått tämligen långt, och för närvarande behandlar riksdagen kommissionens förslag till ett krisavvecklings-system. Beredningen av bankunionens tredje pelare, det gemensamma insättningsskyddet, kan få fart i ett senare skede.

EU:s viktigaste projekt just nu är att skapa en bankunion och säkerställa en stabil finansmarknad. Det är avgörande för EU:s konkurrenskraft och sysselsättning och för den inre marknaden. Det är nödvändigt att utveckla bankunionen, men det gäller att ställa upp stränga villkor och betona placerarnas ansvar. Utskottet går närmare in på regleringen kring rekonstruktionsmekanismen i ett särskilt utlåtande (om ärende U 58/2013 rd).

Energi och klimat. Konkurrenskraftiga energipriser och säkra energileveranser är av central vikt för konkurrenskraften. De pågående globala förändringarna inom energisektorn (däribland skiffergasreserverna i USA) ställer också EU inför helt nya utmaningar.

I detta komplex är det mycket viktigt med en EU-reglering som säkrar en stabil omvärld. Den inre marknaden för energi har dock utvecklats långsamt. En av orsakerna till det är att det rådande ekonomiska läget bromsat upp de investeringar i infrastruktur som krävs på energimarknaden. Investeringar i denna storleksordning förutsätter därför en stabil omvärld. Det kan underbyggas genom långsiktig planering och en förutsägbar lagstiftning. Den pågående beredningen av EU:s klimatmål fram till 2030 lägger grunden för den kommande utvecklingen.

Även om de grundläggande lösningarna för energisektorn, till exempel i fråga om försörjningsberedskapen och valet av energikällor, ska avgöras på nationell nivå så finns det en hel del som måste utvecklas genom gemensamma åtgärder inom EU. Medlemsländerna binds samman av målen för EU:s självförsörjning på energiområdet, klimatpolitiken och användningen av förnybar energi.

Utskottet påpekar att det behövs tydliga mål, men metoderna för att uppnå dem måste kunna väljas utifrån vad som är mest kostnadseffektivt

och teknikneutralt med hänsyn till de nationella särförhållandena. I redogörelsen framförs att det mest kostnadseffektiva sannolikt vore att ställa upp endast ett bindande mål med en planlig styreffekt, dvs. ett mål för utsläppsminskningen.

Övergången till en lågkolekonomi kräver ständig utveckling av kompetens, ny teknik och service. Energisektorn måste prioriteras också i EU:s FoU-satsningar. Det lägger en grund för såväl utvecklingen av EU-området som exporten.

Den nationella beredningen

Den nationella samordningen av EU-ärenden har fungerat relativt bra inom utskottets behörighetsområde. De olika intressenterna har i regel haft möjlighet att påverka åsiktsbildningen redan i beredningsfasen. I vissa fall kunde dock samordningen mellan ministerierna ha varit bättre.

Utskottet behandlar varje år ett betydande antal EU-ärenden och vårt kompetensområde täcker åtskilliga ministeriers sektorer. Arbetsbördan är stor och det vore till fördel om vi bättre än hittills kunde sälla fram de frågor som är särskilt viktiga för Finland och samordna behandlingen av sammankopplade projekt i en större helhet.

Utskottets arbete försvåras av att vi i dag inte vet vilka EU-ärenden som statsrådet tänker förelägga riksdagen under de närmaste veckorna.

Riksdagens tjänstemän har inte heller tillgång till statsrådets Eutori-system, som skulle tillåta uppföljning och planering av beredningen av större pågående EU-projekt. I nuläget kan utskottsarbetet och sakkunnigutfrågningarna planeras ändamålsenligt endast om ministerierna på eget initiativ informerar utskottet i tillräckligt god tid. På grund av den ständiga brådskan händer det alltför sällan. De listor över pågående författningsprojekt som förs av justitieministeriet och finansministeriets finansmarknadsavdelning har visat sig vara nyttiga. Dessa översikter uppdateras några gånger per år och ger en god bild av i vilken beredningsfas de pågående projekten befinner sig. Av dessa listor kan man dock inte sluta sig till när ärendena nästa gång kommer att behandlas i riksdagen. Utskottet ser ett klart behov av ett system för tidig varning, varvid ministerierna skulle informera utskotten om kommande ärenden och om hur brådska de är några veckor i förväg. En effektivisering av utskottsarbetet är till fördel också för ministerierna.

Ställningstagande

Ekonomiutskottet anför

att stora utskottet beaktar det som sägs ovan.

Helsingfors den 6 november 2013

I den avgörande behandlingen deltog

ordf. Mauri Pekkarinen /cent
vordf. Marjo Matikainen-Kallström /saml
medl. Lars Erik Gästgivers /sv
Harri Jaskari /saml
Antti Kaikkonen /cent
Johanna Karimäki /gröna
Miapetra Kumpula-Natri /sd

Jukka Kärnä /sd
Eero Lehti /saml
Jari Myllykoski /vänst
Martti Mölsä /saf
Sirpa Paatero /sd
Arto Pirttilahti /cent (delvis)
Kaj Turunen /saf.

Sekreterare var

utskottsråd Tuula Kulovesi.

AVVIKANDE MENING 1

Motivering

Vi sannfinländare känner besvikelse över statsrådets redogörelse för EU-politiken. Redogörelsen är en klipp-och-klistra-rapport utan lukt och smak. Tapio Raunio, professor i statslära vid Tammerfors universitet, har i sitt yttrande om redogörelsen konstaterat att den är ett betydelse-löst, i sin flathet deprimerande dokument som ger en dålig — men samtidigt måhända realistisk — bild av regeringens vision och kapacitet. Det är tyvärr lätt att hålla med om det.

Det verkar som om långa stycken av redogörelsen är direkt kopierade ur kommissionens eller rådets meddelanden. Det allmänna intrycket är att redogörelsen är en proklamation som präglas av fullständig kritiklöshet gentemot unionen. Redogörelsen genomsyras av tanken att unionen eller kommissionen inte kan göra något fel och att eventuella problem framför allt beror på att vissa medlemsstater inte har följt kommissionens anvisningar. Det är ofattbart att redogörelsen inte med ett ord tar upp en den omfattande kritik som med all rätt framförts mot EU:s sätt att sköta eurokrisen. I stället talas det bara om en rättvis integration.

Redogörelsen ger ingen som helst vision av vilken kurs vårt land bör ta för att lyckas kryssa sig igenom den djupaste krisen i EU:s historia. Redogörelsen analyserar inte heller hur väl Finlands EU-politik utfallit hitintills. Vårt land har följt Tysklands linje, framför allt när det gäller skötseln av eurokrisen men också i den övriga EU-politiken. Katainens regeringen föreställer sig tydligen att Tysklands och Finlands intressen sammanfaller på de viktigaste områdena. Det är dock svårt att se att en stormakt i Europas centrum och en liten randstat i norr skulle ha gemensamma intressen i särskilt många fall. Re-geringens EU-politik driver vind för våg.

Finlands referensgrupp i internationella sammanhang har traditionellt varit de andra nordiska länderna. Vår EU-politik vilar trosvisst på den fördjupade integrationen, medan de övriga

nordiska länderna driver en helt annan, mer pragmatisk linje som ser till de nationella intres-sena. Det är framför allt euroländerna som arbe-tar för att skapa en europeisk förbundsstat. Fin-land är det enda nordiska landet i valutaunionen, så om vi inte lägger om vår EU-politik kommer vi ofrånkomligen att driva allt längre bort från våra nordiska grannar. Vi måste välja om vår re-ferensgrupp i internationella frågor fortsätt-ningsvis ska vara Norden, eller om vi i stället väljer Frankrike, Grekland, Italien, Portugal och de andra länderna i euroområdet. Det är inte bara ett ekonomiskt val utan också, och i första hand, en fråga om värden och värderingar.

Vi sannfinländare är ytterst besvikna över att regeringens redogörelse inte kan ge ett klart och tydligt svar på den centrala frågan vad regering-en har för uppfattning om Finlands mål för inte-grationen. Var går gränsen? Gemensam skuld, gemensam budget och omfattande EU-kontroll över arbetsmarknaden, pensionspolitiken och den sociala tryggheten — se där några frågor som ständigt lyfts fram i de integrationsmål som drivs av de stora länderna i euroområdet. Det är det stora länderna som anger riktningen för euro-området, inte Finland. Finland sitter visserligen med vid de bord där besluten fattas, men som en lyssnande elev utan verklig makt. I redogörelsen nämns inte hur Finland ska agera om euroområ-det tar en annan riktning än den önskade, en rikt-ning som klart går emot våra intressen.

En sannfinländsk EU-politik

Sannfinländarnas EU-linje är kritisk och kon-struktiv. Vi vill ha mindre men bättre EU. EU av i dag är en byråkratisk organisation som trampar på medlemsstaternas demokrati. EU ska betjäna folket i medlemsstaterna, unionen ska vara en tjänare som respekterar medlemmarnas självbe-stämmanderätt.

Utvecklingen mot en förbundsstat måste mot-arbetas. Vi godkänner inte att pengarna och makten samlas i Bryssel eller att transfereringar-

na mellan medlemsländerna ökar. EU bör vara en lös ekonomisk frihandelsunion vars medlemmar är självständiga stater. Vi stöder strävandena att avveckla handelshinder och stärka frihandeln.

Att fördjupa integrationen kan inte vara ett självändamål. Utgångspunkten för utvecklingen av EU kan inte vara den rättrådiga och rättvisa integration som redogörelsen talar om. Denna syn ser den fördjupade integrationen och överföringen av makten till Bryssel som något ofrånkomligt. Talet om en rättvis integration innebär i praktiken ett stöd för en förbundsstat.

EU är ett verktyg för att driva medlemsstaternas gemensamma intressen, inte ett värde i sig. EU är ett politiskt projekt, och att lösgöra sig från det måste ses som ett alternativ om unionen bedöms medföra mer skada än nytta för Finland.

Vi sannfinländare godkänner det faktum att Finland tills vidare är ett euroland, men menar att situationen kan förändras. Till skillnad från de andra partierna är vi inte politiskt bundna vid euron, däremot och enbart vid Finlands intressen.

Sannfinländarna motsätter sig skarpt den stödpaketpolitik som inleddes under centerens statsministerperiod och som fortsatt under samlingspartiets och socialdemokraternas ledning. Denna politik är omoralisk, oförnuftig och strider mot EU:s grundfördrag.

Det ligger inte i Finlands intresse att låta så mycket av de finländska skattebetalarnas pengar gå via Bryssel. Administrationen slukar en stor del av pengarna, och de stöd som beviljas är ineffektiva och dåligt inriktade, så även hos oss. Till råga på allt är ansökningsprocesserna oskäligt byråkratiska, inte minst för mindre företag. Enligt forskare Mika Maliranta vid Näringslivets Forskningsinstitut är den stödeuro EU betalar värd bara 50 cent i den ekonomiska utvecklingen i Finland. Transfereringarna mellan medlemsstaterna bör alltså minskas och unionens budget skäras ner. Unionen får inte heller ges beskattningsrätt, eller s.k. egna medel.

EU måste reformeras i en mindre byråkratisk riktning. Vi sannfinländare vill se en process där alla arbetar för att gallra ut onödig byråkrati.

EU-förvaltningens olika delområden bör föreläggas ett strängt produktivhetsprogram enligt vilket utgifterna måste frysas eller ännu hellre sänkas.

I konsekvens med vår linje motsätter vi oss såväl solidaritetsmekanismer (t.ex. den europeiska stabilitetsmekanismen) som kompletterande styrmekanismer (t.ex. six pack och two pack). Solidariskt ansvar medför överdrivet risktagande i den ekonomiska politiken, medan ökad ekonomisk styrning begränsar medlemsstaternas självständighet. Budgetdisciplin kräver attityd och inte avtal. Det åligger varje medlemsstat att iaktta sträng disciplin för sin egen skull och för det gemensamma bästa. Likaså ansvarar varje medlemsstat själv för följderna av en slapp ekonomisk disciplin.

Integrationen har lett till problem, men EU försöker nu lösa dem genom ytterligare fördjupad integration. Det är en utveckling som driver EU mot en förbundsstat. Nu gäller det att vända denna utveckling och bekämpa problemen genom att avveckla den reglering som ursprungligen orsakat dem.

Energi- industri- och miljöpolitiken

EU måste med alla medel värna om den europeiska industrins konkurrenskraft. EU-länderna behöver industrijobben för att lyfta sig ur den ekonomiska krisen och säkerställa välfärden.

En konkurrenskraftig industri förutsätter rimliga energipriser. EU måste arbeta för att bli mer självförsörjande på energi, och vi sannfinländare är redo att vända på alla stenar för att vi ska lyckas med det. Vi stöder utnyttjandet av våra inhemska energikällor.

Det främsta målet för klimatpolitiken är att minimera utsläppen. Dagens handel med utsläppsrätter och de kvantitativa målen för utsläppsminskningen är dock inga optimala metoder för att nå målet. De bromsar upp den ekonomiska tillväxten och orsakar arbetslöshet inom industrisektorn. Samtidigt låter vi förorenande industri övertas av mer oreglerade marknader, vilket på global nivå endast förvärrar miljöproblemen. EU:s klimatpolitik bidrar också till so-

cial orättvisa, eftersom högre energipriser framför allt klämmer åt dem som har det sämre ställt.

Avvikande mening

Vi anför

att stora utskottet beaktar det som sägs ovan.

Helsingfors den 6 november 2013

Kaj Turunen /saf
Martti Mölsä /saf

AVVIKANDE MENING 2

Motivering

Katainens regering gav riksdagen sin EU-redogörelse vid en viktig tidpunkt. Den ekonomiska krisen tär på människornas tro att Europa kan trygga sysselsättningen och välfärden. Förändringarna i världsekonomin och de allt större globala problemen prövar unionens kapacitet att agera under helt nya förhållanden. Enigheten, unionens yttre handlingsförmåga och dess demokratiska mekanismer ställs på prov.

Centern förhåller sig positivt till ett måttfullt, praktiskt inriktat europeiskt samarbete som är till nytta för såväl Finland som resten av Europa. Finland ska vara en aktiv och initiativrik EU-medlem och aktivt söka bundsförvanter i olika frågor.

Det måste tyvärr konstateras att regeringens EU-redogörelse innehållsmässigt är en besvikelse. Den saknar klara mål och prioriteringar. Den är snarare en vag lista över frågor som finns på unionens agenda.

EU-redogörelsen innehåller inga nya, viktiga politiska linjebeslut. Målen och medlen för regeringens EU-politik är diffusa, och det saknas till och med en analys av nuläget för unionen. Redogörelsen saknar också en djupgående analys av vad problemen i euroområdet och den ökande EU-fientligheten runtom i Europa kan föra med sig de närmaste åren. Den diskuterar inte heller hur man kunde nå hållbara lösningar genom samarbete mellan de ansvarsfulla europeiska krafterna.

En central orsak till eurokrisen var att fastställda regler inte följdes. Den ekonomiska och monetära unionen kan vara framgångsrik bara om de ursprungliga och gemensamma reglerna iakttas strikt. Unionen har tagit betydande steg i riktning mot en starkare ekonomiska och monetära union, men samtidigt finns det risk för att den nationella budgetmakten beskärs och det solidariska ansvaret för ekonomiska risker ökar. Centern accepterar inte den av regeringen utstakade vägen mot en solidarisk skuld- och transfe-

reringsunion. Under den nuvarande regeringen har Finland sakta men säkert gått i den riktningen.

Katainens regering är för att EU snabbt bildar en bankunion. Centern stöder en effektivare banktillsyn, men vi kan inte till alla delar godkänna den modell och den tågordning som föreslagits för bankunionen. Centern accepterar inte en direkt rekapitalisering av banker via krisfonden, eftersom det befriar bankens hemland från ansvar i förhållande till krisfonden och överför borgenär-gäldenär-relationen till att gälla banken och krisfondens ägare, dvs. de övriga eurostaterna.

Vi är också besvikna över regeringens tafattighet när det gäller EU:s sammanhållningspolitik. Finlands stöd via EU:s regionprogram skärs ned med så mycket som en tredjedel. Från och med början av nästa år betalar Finland cirka 600 miljoner euro per år till EU:s gemensamma regionpolitik. För finansieringen av vår egen regionpolitik får vi bara tillbaka cirka 170 miljoner euro.

En annan svaghet i EU-redogörelsen är att den saknar en analys av framtiden för euroområdet jämte en bedömning av verkningarna av och riskerna med olika scenarier. Regeringen måste kunna ge riksdagen en tillräckligt god översikt över läget för euroområdet, inklusive en analys av de risker och ansvar som uppkommer genom Europeiska centralbanken. Som det nu är flyter Finland som drivved mot integrationens okända vatten.

Finlands mål har under hela den ekonomiska krisen varit att trygga den ekonomiska stabiliteten, tillväxten och sysselsättningen inom euroområdet. Regeringen har lagt mycket energi på eurokrisen. Försöken att få till stånd en hållbar tillväxt har däremot varit halvhjärtade. Utöver att hitta en lösning på eurokrisen gäller det att bygga upp en fungerande inre marknad. En utbyggd energimarknad, tjänstemarknad och digital inre marknad kan ge också de finländska företagen och konsumenterna betydande fördelar.

Det är också viktigt att EU intar en aktiv roll i bekämpningen av klimatförändringen. Viktiga element i detta arbete är att minska användningen av stenkol och olja, höja energieffektiviteten och öka användningen av förnybara energikällor. Centern är redo att införa än mer ambitiösa mål för utsläppsminskningen genom ytterligare satsningar på förnybar energi. Det skulle också öppna upp nya möjligheter för bioekonomin i Finland.

Centern ser det som viktigt att EU förenklar regleringen, minskar de administrativa och ekonomiska belastningar som lagstiftningen påför företagen och drar tillbaka onödiga lagstiftningsförslag. Finland måste aktivt och fördomsfritt delta i den välkomna debatt som Nederländerna och Storbritannien initierat om behörighetsfördelningen och om strömlinjeformning av unionens lagstiftning.

Centern anser att Finland måste arbeta för större genomslag för sin EU-politik. Till denna del tar redogörelsen upp vissa utvecklingsbehov som pekar i rätt riktning. En brist är att Finland inte påverkar beslutsprocessen i EU på ett tillräckligt tidigt stadium. Redogörelsen visar att regeringen inte har tagit till sig insikten att Europaparlamentet har fått ökad makt. I redogörelsens avsnitt om påverkan inom EU nämns inte parlamentet en enda gång. Om det reflekterar regeringens linje för EU-inflytandet står vi inför nya nederlag i kommande förhandlingar om viktiga frågor. Centern vill stärka den finländska EU-politikens genomslag på alla plan.

Avvikande mening

Vi anför

att stora utskottet beaktar det som sägs ovan.

Helsingfors den 6 november 2013

Mauri Pekkarinen /cent
Antti Kaikkonen /cent
Arto Pirttilahti /cent